

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μιν χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπασχίας — καὶ ὅσες Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντίρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα μηνὸς Γεννάρη,
παντοῦ ἀνθίζει ἑλγῆς κλωνάρι.

Ἐκατὸν πενήντα δύο,
ἀλλαγὴ ὅτ' Ὑπουργεῖο.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς,
φωνάζει κάθε σεβνταλῆς.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιὰ νάμπη τὸ ἀσκέρι,
ν' ἀκούσωμε ὀχλοβοὴ καὶ νέο νταραβέρι.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιὰ νάμπουν οἱ πατέρες
μὲ δάφναις, μὲ κλαδιὰ ἐλγῆς, μὲ κόκκιναις παντιέrais,
μὲ σχέδια πολιτικῆς, μὲ λόγους, μὲ μπαστούνια,
ν' ἀκούσωμε ρητορικῇ, ν' ἀκούσωμε κουδούνια.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιὰ νάμπη μὲ καμάρι
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ δοξασμένου κράτους
μὲ τὸν καθένα του μπεμπέ, μὲ κάθε του ζαγάρι,
καὶ μὲ τοὺς Κοτσομπληδῆς του καὶ τοὺς Καββαλιερά-
[τους.

Ἀμέσως τόπον, ἄρχοντες, κι' ἀνοίξατε τὰς θύρας
εἰς ἐγκαθέτους σοβαροὺς καὶ μυστικοὺς κλητῆρας.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, νὰ ἴμπη κι' ὁ Δεληγιάννης,
τὸ ἔρμαιον σκευωριῶν καὶ Ἀγγλικῆς πλεκτάνης,
ὀλιμμένος, κατακίτρινος, χωρὶς ἴμιλιν ὅτ' ὁ στόμα,
μὲ τὸ κομματιασμένο του κι' ἀρρωστημένο κόμμα,
ὅπου τὸ βλέπουν καὶ τὸ κλαῖν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι,
κι' ἔνα μονάχα τοῦμινε, ἡ δόξα τοῦ Ἀπρίλη.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, νὰ ἴμπη ὁ Μολαΐτης,
ποῦ τὴν Ἑλλάδα μιὰ φορά θὰ θρέψη μὲ παντζάρια,
ἄνοίξε, πόρτα, γιὰ νὰ ἴμπη καὶ ὁ Μητροπολίτης
καὶ ἡ Ἀγία Σύνοδος μ' εὐχαῖς καὶ συναξάρια,
ἀπὸ τὴν σάλα τῆς Βουλῆς τὸν διάβολο νὰ βγάλῃ
καὶ νὰ μᾶς πῇ παππᾶς ὅτ' αὐτὶ καὶ διάκος ὅτ' κεφάλι.

Ἀνοίξε πόρτα τῆς Βουλῆς καὶ γιὰ τὸν Βασιλεῖα
μὲ τὴ χρυσὴ Βασίλισσα καὶ μὲ τὴ φαμελιά,
τὸν τυπωμένο λόγο του νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν τσέπη
καὶ νὰ μᾶς πῇ σὰν Βασιλεῖας ἡ αἰεὶ ὅπου πρέπει,
πῶς δηλαδὴ τοῦ ἡγάσαν τὰ γλέντια τὸ στομάχι
καὶ μ' ὅλους κι' ὅλους πάντοτε πολὺ καλὰ πῶς τᾶχει.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, γιὰ νάμπη τὸ ἀσκέρι,
ν' ἀκούσωμε ὀχλοβοὴ καὶ τόσο νταραβέρι.

Ἀνοίξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, νὰ ἴμπη καὶ ἐγὼ μὲ ἄλλους,
νὰ δῶ τοὺς νέους βουλευτὰς, τοὺς νέους παπαγάλους,
νὰ εἰμπορέσω τὴν σοφὴν πολιτικὴν νὰ ναιώσω,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δὴ φάσκελα νὰ δώσω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Ποῖας σφαγὰς, ὦ ἦλιε, καὶ πάλιν θ' ἀντικρύσῃς,
τί θύματα, τί πτώματα ἐκ νέου θὰ φωτίσῃς!
Ἵπὸ τὸ φῶς σου τί χρυσὰ θ' ἀντιταχθῶν ἀσπίδες,
τί θώρακες, τί δόρατα, τί ξίφη, τί λεπίδες!
Θὰ παίζου αἱ ἀκτίνες σου εἰς κύματα αἱμάτων,
θὰ ἴδῃς συμπλοκάς μαχῶν ἀποτροπαιοτάτων,
τὸν Ἄρην ἐπιδαίνοντα ὅτις ἀστραπῆς τὸν ἵππον
καὶ μὲ βαρὺν ἐγείροντα τὴν οἰκουμένην κτύπον,
τὸν ἀνδροφόνον πόλεμον τοὺς νικητὰς νὰ στέφῃ
καὶ εἰς καπνοῦ χανόμενον πυκνὰ καὶ μαύρα νέφη,
τοὺς κεραυνούς, τὰς ἀστραπὰς, τὸν φρικαλέον σάλον,
τὰς στρατὰς τῶν Γερμανῶν ὁρμούσας κατὰ Γάλλων,
τοὺς Γάλλους ἐκστρατεύοντας μὲ λύσσαν κατὰ Πρώσων,
Αὐστριακοὺς προσβάλλοντας τοὺς συρφετοὺς τῶν Ρώσων,
θὰ ἴδῃς καὶ τοὺς Ἑλλήνας μὲ σπάθην γυμνωμένην
καὶ ἀπειλοῦντας σύμψασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην
μὲ τῶν προγόνων τὰς σκιάς καὶ μὲ τοὺς Παρθενῶνας,
μὲ Θερμοπύλας, Πλαταιάς, Μυκάλας, Μαραθῶνας,
καὶ τὸν κλεινὸν Διόδωρον, τοῦ θρόνου τὸ στολίδι,
μ' ἐκείνο τὸ περίφημο σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη
νὰ κόβῃ τοὺς Βεζύρηδες καὶ τοὺς Κισλαρχάδες,
τοὺς ξακουσμένους Μπέηδες καὶ ἄλλους μασκαράδες,
ποὺ μᾶς παραφορτίζονται ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια
καὶ μὲ συνθήκας μᾶς γελοῦν καὶ ἄλλα κολοκύθια,
χωρὶς κανένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ μάθῃ καὶ νὰ ξέρῃ
πῶς τοῦ Ρωμηοῦ ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
πῶς ρίπτει ὅλας κατὰ γῆς τὰς διεθνεῖς συνθήκας
καὶ μ' ἓνα λόγον ῥήτορος μεγάλας δρέπει νίκας.

Π.—Τί λές, μωρέ; παραλαλεῖς;

Φ.—

ὦ σὺ ἀκτὶς ἡλίου,
ἢ λάμπασα ὅσῃν ἱερὰν ἐδδόμην Ἀπριλίου,
ὦ Ἀπολλὼν χρυσόξανθε, χρυσοῦν ἡμέρας βλέμμα,
ὦ σῶμα σὺ αὐτόφωτον καὶ τοῦ Ὑψίστου στέμμα,
ὦ ἦλιε ὑπέρλαμπρε μὲ τὰς λαμπρὰς ἀκτίνες,
φωτίζων τὸ Βυζάντιον καὶ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
κτυπῶν ὅτ' ἀμυδρόφωτο καὶ ὅτ' ἀσταυρὸ ἀπάνω,
φωτίζων τὸν Γεώργιον καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
σταμάτησε τὸ ἄρμα σου ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
καθ' ἣν ἀπὸ Δουνάβεως μέχρι τοῦ Ἰστροῦ πέραν
ἠχίσει σάλπιγγ' φοβερά αἱματηροῦ πολέμου
κ' ἐξεγερθῆσαντα φυλαὶ ἀντίπαλοι τοῦ Αἵμου
καὶ θὰ σεισθοῦν τὰ ἔγκατα τοῦ τῶν Ἑλλήνων κράτους
κ' ὁ Μαθαρικός ὅπως πρὶν θὰ πιάνη ἐπιστράτους,
κ' ὁ κύριος Γεννάδιος θ' ἀκούεται παρλάρων
καθ' ὅλων τῶν Δυνάμεων, καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων,
καὶ ὅσῃν Εὐρώπῃν ὁ καθείς θὰ τρέχῃ ἀπ' εὐθείας
διὰ νὰ φέρῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτία συμπαθείας,
καὶ προσφωνήσεις θὰ γενοῦν καὶ ἄλλαις ἱστορίαις
καὶ τὰ συλλαλητήρια κ' ἡ λαμπαδηφορία,
οἱ λόγοι, τὰ ποιήματα, καθὼς καὶ ἄλλα ὅσα

ἐντρέπεται νὰ τὰ εἰπῇ σωστοῦ ἀνθρώπου γλώσσα,
κ' οὔτε ὁ Φάσις εἰμπορεῖ κ' ὁ Ἰστρος νὰ ξεπλύνῃ
ὅσα ὡς τὴν ἀκούσθησαν καὶ ὅσα ἔχουν γίνῃ.

Π.—Τί λές, μωρέ;

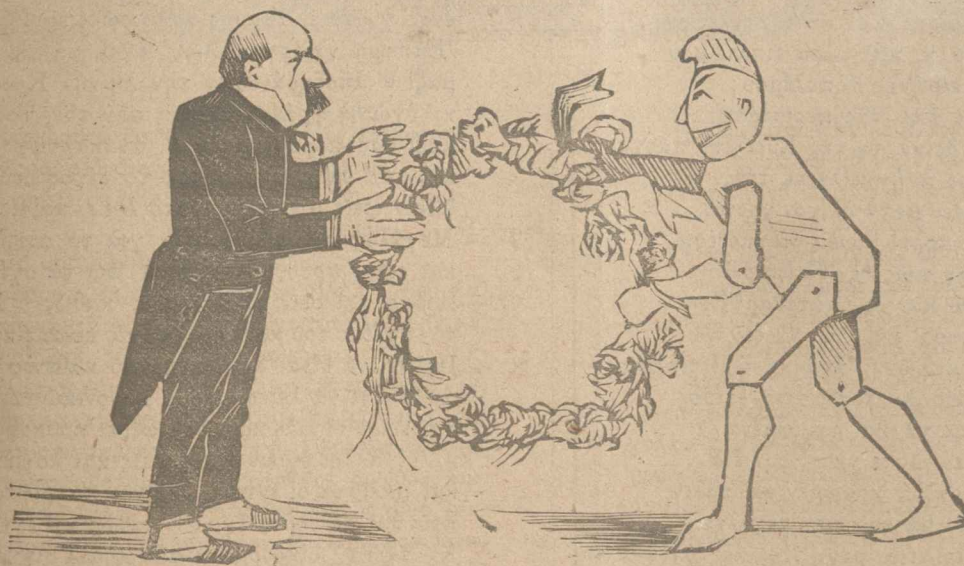
Φ.—

Ναί, ἦλιε, τὸ ἄρμα σου σταμάτα,
μὴ θέλῃς πάλιν νὰ ἴδῃς πολεμικὰ φουσάτα,
ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ αὐγῇ χρυσῇ ἢ ἀναβαίνῃ
καὶ τὰς περιφερείας μᾶς τὸ φῶς σου ἢς θερμαίνῃ
κ' ἢς χαιρετᾷ φαιδρότατον τὴν προσφιλεῖ ἑλπίαν
καὶ ὅχι τοῦ πολεμιστοῦ τὴν περικεφαλαίαν,
κ' ἢς προκαλῇ χασμουρήματα καὶ ναργιλε μαρκούτι,
καὶ τρίψιμο τοῦ ποδαρίου καὶ λούστρο ὅτ' ἀποπύτοι,
καὶ συζητήσεις σοδαράς περὶ πολλῶν θεμάτων,
περὶ τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν περισσευμάτων,
ἢς ἀκονίζῃ τῶν θερμῶν πατριωτῶν τὰς γλώσσας,
κοιλίας ἢς παρηγορῇ Παισαντιῶν πεινῶσας,
ἢς χύνεται παρήγορον ὅσῃν ἐπαίτων τὰ πλῆθη,
ἢς λάμπῃ ἀκτινοβολοῦν ὅσῃν ἱπποτῶν τὰ στήθη,
ἢς προκαλῇ ποιήματα, ψηφίσματα Συλλόγων,
καὶ ἢς χορταίνῃ δι' αὐτοῦ ὁ νησιτικός κ' ὁ τρώγων,
πλὴν φωτίζε, ὦ ἦλιε, κ' ἐμένα τὸν ἱππότην,
τὸν μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν λαβόντα θέσιν πρώτην,
καὶ ἢς σὲ βλέπω πάντοτε ὥρατος ν' ἀνατέλλῃς
κ' ἐπὶ δικαίους καὶ κακοὺς τὸ φῶς σου ν' ἀποστέλλῃς
καὶ νὰ φωτίζῃς ἐορτὰς καὶ τελετὰς εὐθύμους
καὶ χλόην πρασινίζουσαν ἀπὸ καρποὺς εὐχόμεους,
καὶ κόσμον πανευδαίμονα παντοτεινῆς εἰρήνης
καὶ οὐρανὸν ἀνέφελον γελῶντα ἐκ γαλήνης,
διπλῶν ἔρωτας θερμούς καθὼς καὶ τετραπλῶν,
καὶ ζεύγη καὶ ἀνδρόγυνα ἐπὶ στρωμνῇ ἐκ ῥόδων,
ἐγὼ δέ, τέκνον τοῦ Διὸς Διητοῦς τε καλλιόμοιο,
καθήμενος ἀνάσκελα καταμεσῇς τοῦ δρόμου
καὶ φῶς ἐκ τῶν ἀκτίνων σου θεσπέσιον λαμβάνων
νὰ φασκελῶν μὲ τὰ δῶδ τὸν κύριον Σουλτάνον,
τὸν σὶρ Οὐέλφ, τὸν Σώλοσσορ, Ἀνατολὴν καὶ Δύσην,
καὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ ὤμῶ τὴν θαυμασίαν φύσιν,
καὶ νὰ χαριεντίζωμαι μὲ τὸν κομψὸν Στεφάνον,
χωρὶς νὰ συλλαμβάνωμαι ἀπὸ τὸν Μαθαρτικόν.

Π.—Τί ἔπαθες, βρε Φασουλῆ, καὶ τάχεις σὰν χαμένα;
μὲ τὸν ἀέρα δμιλεῖς καὶ γρὺ δὲν λές σ' ἐμένα.

Φ.—Νέος καὶ πάλιν πόλεμος εὐρίσκει' ἐπὶ θύρας,
καὶ σὺ ἀκόμη, μασκαρά, χαμπέρι δὲν ἐπήρες.
Ἀπὸ καπνὸν ἐθόλωσε βαρὺν ἡ ἀτμοσφαῖρα,
ὁ σὶρ Οὐέλφ κ' ὁ Πέτροβιτς μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα,
ὁ Βίσμαρκ τὴν ἐξαγωγήν ἐμπόδισε τῶν ἵππων,
πολλὰ περὶ τοῦ Πέτροβιτς οἱ Αὐλικοὶ μοῦ εἶπον,
μὰ καὶ τοῦ ἔθνους ἡ βουλὴ θὰ ἔλθῃ σὲ κομμάτι,
καὶ δῶδ χοροί, ὡς λέγεται, θὰ γίνουν ὅτ' Παλάτι.

Π.—Ἀμμέ λοιπὸν πῶς δὲν 'μιλᾷς νὰ μάθω, βρε γαϊδούρι;
ὅσοι λοιπὸν μὴ χαστουκιά ὅσῃν ἀτιμῇ σου μούρη.

Πρωθυπουργὸς καὶ Φασουλῆς
μετὰ φρονήσεως πολλῆς.

Φ.—Σὺς προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ, καὶ νῦν ἐδαφιαίως,
ἀν καὶ δὲν εἶμαι ἀνθρώπος ὡς πρότερον τυχαῖος.
Ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ λαμπρᾷ ἐκ μέσης σᾶς συγχαίρω
καὶ ἀπὸ πράσιναις ἐλθαῖς στεφάνι σᾶς προσφέρω,
νὰ τῷγετε ὅτ' ἐν τῇ σάλα σᾶς, ὅπου ὡς κήπος θάλλει,
ὡς ποὺ τῆς πράσιναις ἐλθαῖς νὰ φάτε σῆς κ' οἱ ἄλλοι.

Π.—Δέχομαι, ἀγαπητέ, τὸ τίμιόν σου δῶρον
ὡς ὑπολήψεως πολλῆς κ' εὐγνωμοσύνης φόρον,
καὶ βλέπων ὅτι καὶ ὑμεῖς ὁ Φασουλῆς ἀκόμα
σπουδαίως συνεδράματε τὸ τῆς ἐλαίας κόμμα,
ἀπὸν περισσότερο σκιρτῶ ἐπὶ τῇ νίκῃ,
ἵνα πρὸ χρόνου εἰς ἡμᾶς ἐμπρέπει καὶ ἀνίχνει.

Φ.—Βεβαίως, ἐξοχώτατε, παρέρχοντ' αἱ δυνάμεις
κ' ὁ βίος μας αἰώνιος Ἀπρίλιος δὲν εἶναι,
τοῦ Ἀπριλίου σβύνεται ἡ ἐνδοξος ἐδδόμη,
μὲ ἄπρα χρόνια στρόνουνται οἱ κάμποι καὶ οἱ δρόμοι,
καὶ ὁ Γεννάριος ἔρχεται μὲ τῆς ἐλαίας κλάδον
καὶ ὁ Σκουλούδης βουλευτὴς φυτρώνει τῶν Κυκλάδων.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἀλλέως
κ' ἡ νίκη αὕτη ὅσῃν λαὸν προσθέτει νέον κλέος,
ὅσοι θὰ ἐφαίνετο λαὸς πολὺ ἀγνώμων,

παίζων λαὸς ἐν οὐ παικταῖς, περίτρημα τῶν δρόμων,
λαὸς διὰ τὴν Κέρκυραν, λαὸς διὰ τὴν Τήνον,
ἀν αὐσώματος δὲν εἶδε τὴν νίκην εἰς ἐκαῖνον,
ὅστις, ἐνθ' ἐκ μαρμαροῦ τὸ ἔθνος ἀποθήσκει,
ὡς σωτηρίας ἀγγέλος περὶ σσεῦμα εὐρίσκει.

Φ.—Βεβαίως, ἐξοχώτατε, κ' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμα
ὅπερ ὅσῃν ἐδοδευσα καὶ μὲ φυγὴν καὶ σῶμα
ὡσάν νὰ ἤμωνα κ' ἐγὼ κανεῖς τῶν ἐγκαθέτων
πολλὰς δὲ συνεδούλευσα κ' αὐτὸν τὸν Περικλέτον
νὰ παραδέλφῃ Βούλγαρον καὶ Σίμον καὶ Μαλέαν
καὶ νὰ ψηφίσῃ μονὰ τὴν εὐθαλίαν ἐλαίαν,
τὸ σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς δόξης, τῆς ἐλπίδας,
τοῦ νέου πατριεύματος κ' αὐτῆς τῆς Κοπαιδῆς.
ὦ! δότε μοι, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιάν σας χεῖρα
νὰ τὴν ἀλείψω παρευθὺς μ' ἀρώματα καὶ μύρα,
καὶ ὕστερα στοὺς πόδας σας ἐμπρὸς νὰ γονατίσω
καὶ μὲ θερμὰ φιλήματα νὰ τὴν καταφιλήσω,
αὕτη γὰρ μόνον φαίνεται τὸ ἔθνος πῶς θὰ σώσῃ
καὶ τὴν πεσοῦσαν πάλιν μᾶς ταχέως θὰ ὠψύσῃ.
Κ' ἐγὼ σὺνπαίξω τὰ χάρτιά μες ὅσῃν πολλή μου μοῦρα,
μὲς ὅσῃς πολλὰς τερτσουριὰς καὶ ὅσῃν πικρὴ χασούρα

ἐκεῖνο τὸ περίσσευμα μονάχος ἐνθυμοῦμαι
καὶ μὲ τὴν σκέψιν μου αὐτὴν εὐθὺς παρηγοροῦμαι.
Ἄφου ἡ τύχη μὲ κλωτσοῖ, ἀφου ἡ τύχη θέλει
τέρτσος νὰ ἐρχώμαι παντοῦ, γιὰ τοῦτο δὲν μὲ μέλει,
καὶ ἂν λεπτὸ δὲν ἔχη πιά τῆς κάσας μου ὁ πάτος,
ἀλλ' ἀρκετὸν περίσσευμα ὑπάρχει γιὰ τὸ κράτος,
καὶ ὅπως ἄλλοι τρέφομαι μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα
πῶς θάχω βέβαια κι' ἐγὼ τὴν πρέπουσαν μερίδα.

Τ.—Καὶ βέβαια θὰ ἔχετε καὶ σεῖς καὶ πᾶς πρεσβεύων
ἐκ τοῦ ναοῦ πῶς τρέφεται ὁ ἐν αὐτῷ δουλεύων.

Φ.—Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτά, καὶ τώρα εἰπατέ μου
θὰ ἔχωμεν πολιτικὴν εἰρήνης ἢ πολέμου;

Τ.—Αὐτὸ νομίζω κρέμεται ἀπὸ τὰς περιστάσεις...
ναὶ μὲν ἀγγέλλονται δεινὰ ἐκ τῆς Εὐρώπης πάσης,
ναὶ μὲν ὁ Καγκελάριος ἀνήγγειλε μὲ τόνον
πῶς πόλεμον θὰ ἔχωμεν μετὰ ὀλίγον χρόνον,
ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ
καιρὸς διὰ παρασκευᾶς πῶς θὲν θὰ ἐπαρκέσῃ.

Φ.—Πολὺ καλὰ σὰς ἐννοῶ καὶ σὰς καταλαμβάνω,
χωρὶς καὶ τὸ περίσσευμα καθόλου νὰ ξεχνᾶω.
Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος
νὰ μᾶς εἰπῇτε ὅτι τὴν βουλὴν τί θὰ γενῇ ἐφέτος.

Τ.—Ὅλα τὰ πρῶτα δάνεια τὰ καὶ παγιωμένα
εὐθὺς θὰ τὰ συνάψωμεν ὥστε νὰ γίνουν ἕνα.
Πρὸς τοῦτο νέον δάνειον θὰ κάμωμεν καὶ πάλιν,
καὶ οὕτως ἀνακούφισιν θὰ εὕρωμεν μεγάλην.

Φ.—Μὲ ἄλλους λόγους χρεωστῶ ὅτ' ἐν τῇδε καὶ ὅτ' ἐν δεινῇ,
καὶ γιὰ νὰ παύσουν τῶν πολλῶν τὰ λόγια καὶ ἡ γρίνα,
πηγαίνω καὶ δανείζομαι ἀπὸνα μόνον φίλο,
καὶ ξεπληρόνω τοὺς λοιποὺς κι' εἰς ἕνα μόν' ὀφείλω.
Ἄ! εἶναι σχέδιον λαμπρὸν κι' αὐτὸ θ' ἀκολουθήσω,
καὶ δὲν θὰ μὲ τραβοῦν πολλοὶ ἀπὸ ἔμπροστὰ καὶ ἔπισω,
ἐνὸς μονάχα δανειστοῦ θὰ ἔχω τὸ κυνήγι,
καὶ τοῦ ἐνός, θαρρῶ, κανεὶς ἔμπορεῖ καὶ νὰ τοῦ φύγῃ.

Τ.—Πρὸς τοῦτοις θὰ καθάρωμεν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου,
καὶ πρόσωπα θ' ἀλλάξωμεν τινὰ τοῦ Ὑπουργείου,
πρὸς τοῦτοις δὲ θὰ φέρωμεν πολλὰς μεταρρυθμίσεις
ὅτ' ἐν τῇδε τῇ Στατιστικῇ καὶ εἰς πολλὰ ἐπίσης,
καὶ ἴσως πάλιν εἰς αὐτό, ἐὰν εὐαρεστήσῃ
ὡς ἐκτακτὸς ὑπάλληλος ἐπὶ πολὺ θὰ εἰσθῇ.

Φ.—Ὅπόταν χάσω ὅτ' ἐν Βαλὲ τὸ τελευταῖον χρήμα,
ἔ! τότε πιά κι' ὁ Φασουλῆς θὰ ἔλθῃ παραχρῆμα
ἐνώπιόν σας ταπεινῶς νὰ σὰς παρακαλέσῃ
ὅτ' ἐν τῇδε τῇ Στατιστικῇ νὰ πάρῃ πάλιν θέσι,
διότι θέλει καὶ αὐτὸς ἐν πάσῃ συνειδήσει
τὸ ἔθνος κατὰ δύναμιν νὰ ἐξυπηρετήσῃ.

Τ.—Πρὸς δὲ θὰ καταβάλλωμεν καὶ πᾶσαν μᾶς φροντίδα
διὰ ν' ἀποξηράνωμεν τὴν λίμνην Κωπαῖδα,
πλὴν πιθανὸν περίσσευμα ν' ἀνεύρωμεν καὶ ἄλλοι.

Φ.—Γιὰ τοῦτο, ἐξοχώτατε, κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλω,
καὶ μάλιστα εἰμ' ἑτοίμος κι' ἐγὼ νὰ σὰς συνδράμω,
καὶ ὅ,τι δύναμαι γι' αὐτὸ προθύμως θὰ το κάμω.

Ἐχω καμπόσα σχέδια, Πρωθυπουργέ, ὡς τόσα,
κι' ἂν θέλετε, εἰμ' ἑτοίμος νὰ σὰς τὰ καταστήσω.
Εἰμαι κι' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, ὀλίγον πατριώτης
δὲν εἶναι μόνον ὁ Τσιγγρός, σοφὸς εἰς ὅλα Χρῆμα,
καὶ σκέπτομαι νὰ ἐργασθῶ μετὰ ψυχῆς προθυμίας
γιὰ νὰ φανῶ ἀντάξιός κι' ἐγὼ τοῦ παρασημοῦ
καὶ ἀληθῆς πραγματικῶς ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
ἐφ' ᾧ καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀμέτρως καὶ ἀπείρως,
διότι ἔτυχε τιμῆς τιαυτῆς καὶ τσαυτῆς
ἕνας χυδαῖος, ἀφανὴς καὶ πρῶτος μυιοχάφτης.
Ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα,
μαζὶ θ' ἀποξηράνωμεν τὴν λίμνην Κωπαῖδα,
κι' ἐγὼ θὰ γράψω σχέδια σὰν τὸν Τσιγγρό μεγαλῶς
μαζὶ σας περσεύματα θ' ἀνακαλύψω κι' ἄλλα,
καὶ μεθ' ὅμων ἀκράτητος τὸ ξίφος μου θὰ σῶμαι,
δίδων τρεῖς μούντζαις ὅτ' ἐν Βαλὲ καὶ εἰς τὸ τέρας.

Τ.—Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθημάτά σας
καὶ εἰμαι προθυμώτατος νὰ δῶ τὰ σχέδιά σας.

Φ.—Πρέπει καὶ σεῖς νὰ δέχεσθε, καθὼς ὁ Δελφικὸς
τὰ σχέδια τοῦ καθενός, κι' ἂς εἶναι μπεγλιόνης.
Πρέπει νὰ εἶναι ἀσπαστὴ τοῦ καθενός ἡ γνώμη,
ἂν θέλετε νὰ λειτουργοῦν κανονικῶς οἱ νόμοι,
διότι καὶ τὴν ἀνοιξὶν δὲν φέρει κοῦκος ἕνας,
κι' οἱ ἄλλοι ἔχουν ὅπως σεῖς καὶ λογικὴν καὶ φρόνησιν
καὶ μάλιστα οἱ ἐντιμοὶ ἐκεῖνοι πατριῶται,
ποῦ τοῦ Σωτήρος ἔγιναν καθὼς κι' ἐγὼ ἱππῶται.
Κι' ἐγὼ τὰ οἰκονομικὰ σὰν τὸν Τσιγγρό τὰ ξέρω.

Τ.—Τὰ σχέδιά σας δότε μου...

Φ.—Πηγαίνω νὰ τὰ φέρω.

Σὰς προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ...

Τ.—Σὰς προσκυνῶ ἐπίσης.

Νὰ μᾶς συνδράμετε καὶ σεῖς εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις.

Φ.—Ὅσο γιὰ τοῦτο ἐννοῶ σας...

Τ.—Εὐχαριστῶ...

Φ.—Πηγαίνω,

καὶ δοῦλος ταπεινότατος τῶν προσταγῶν σας μένω.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἀλατὸς καὶ χάριτος καὶ τόσης ποικιλίας,
ποῦ ὅποιος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὅποιος τάγοράς
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σὰς βεβαιόνομεν κι' ἡμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς γιὰ τὰ φράγκα τοῦ κανεὶς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἐν τυπογραφίῳ
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνέβη
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὴ τῶν «Εὐφρονούντων» — νῦν τὰ μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — παρ' ἐκ τῶν ἄλλων τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρα.